Р Е Ш Е Н И Е
№ 44383

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9315** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5, вр.чл.172, ал.1, вр. чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от И. Ц. М., ЕГН [ЕГН] против ЗППАМ № 26-4332-002806/08.06.26г. по чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП, издадена от Е. Б. - мл автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която временно е отнето СУМПС на М., който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон, и в несъответствие с целта на закона. Излага доводи за несъразмерност на наложената мярка спрямо допуснатото нарушение, както и, че не е бил уведомен за прекратената регистрация, което изключва умисъла за извършване на нарушение. Претендира за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата на изложените в нея основания.
Ответникът по жалбата – мл автоконтрольор в отдел ПП при СДВР не се явява, представлява се от юриск. К. оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност и претендира възнаграждение за процесуално представителство.

Като взе предвид посочените от оспорващия основания, изразените становища на страните и

фактите, които се извеждат от събраните по делото доказателства, както и с оглед на разпоредбата на чл. 168 АПК, определяща обхвата на съдебната проверка, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта, а и е насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, съгласно чл. 149, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 ЗДвП.
След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:
На 07.06.2026г. Около 13.15 ч. В [населено място], по Околовръстен път К., жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , когато бил спрян за проверка от служители на СДВР. Било установено, че управляваният от Н. автомобил е със служебно прекратена регистрация от 10.03.2026г., на основание чл.143, ал.10 ЗДвП, поради липса на валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за 2026г.
Предвид констатираните обстоятелства, служителя при СДВР съставил срещу М. АУАН серия „GA“ № 5524903/07.06.26г. за нарушение по чл.140, ал.1, предл.1 от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, като от водача били отнети СУМПС.
Видно от приетата по делото на полица за процесния автомобил има сключена застраховка ГО с период на покритие 29.06.26г. - 29.06.2027 г.
Предвид съставения АУАН, и на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), с оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка административният орган, наложил на М. ПАМ по чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:
Заповедта е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В заповедта са посочени правните основания за издаване на акта - чл. 22 ЗАНН и чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, са посочени съставеният АУАН, фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение, както и нарушената правна норма. Словесното описание на нарушението в АУАН ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.
Процесният акт е издаден при спазване на приложимите административнопроизводствени правила, с оглед спецификата на мерките по чл. 171 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП препраща към АПК единствено по отношение на обжалването на заповедта за налагане на ПАМ. В случая, оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена след като административният орган е съобразил констатираното нарушение, установено със съставения АУАН, при съблюдаване на основните принципи на административния процес - преди да издаде заповедта за прилагане на ПАМ е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е регламентирано в чл. 35 от АПК, принципа за законност - чл. 4, ал. 2 от АПК и принципа за служебното начало в административния процес - чл. 9, ал. 2 от АПК. Съдът намира, че органът не

е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт.
Съгласно чл. 171, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т. е. тези мерки са от вида на преустановяващите и превантивни ПАМ. Сред една от хипотезите на чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП за прилагане на водач на принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване въпроса за отговорността, е и случаят, в който водач управлява МПС, след като е извършил нарушение, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС, в конкретния казус – такова по чл.175, ал.3 ЗДвП. В случая от М. не се оспорва, че е управлявал процесния автомобил, т.е. че е бил водач на МПС по смисъла на чл.175, ал.3 от ЗДвП. Безспорно се установява, че към момента на проверката управляваният от него автомобил е бил с прекратена регистрация поради липса на валидно сключена застраховка „ГО“. Възраженията на жалбоподателя, че не е бил надлежно уведомен за тези обстоятелства съдът намира за ирелевантни, с оглед задължението му като собственик и водач на МПС да следи за наличието на валидна застраховка „ГО“, респективно – да знае законовите последици от липсата на такава.
Независимо от гореизложеното, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед сключената ГО в деня на нарушението. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква "з" – „гг“ ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "б" ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл.143, ал.10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка “Гражданска отговорност”. Според представения с преписката АУАН, претендираното нарушение е извършено на 07.06.26 г. на 29.06.26г. е налице вече сключена и валидна застраховка по ГО. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането но СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т.10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата Вх. №: 51-402-01-25/17.12.2024г., с който е приета новата разпоредба на чл.171, т.1, б.“з“ от ЗДвП/. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

Предвид гореизложеното, оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на правния спор, своевременната претенция на жалбоподателя за присъждане на направените в съдебното производство разноски се явява основателна. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 30.07.2026г., удостоверяващ платено в брой възнаграждение от 500 евро, както и писмени доказателства за платената държавна такса от 5.11 евро, които следва да се възложат за плащане на ответника. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение, но съдът намира същото за неоснователно, тъй като размера на възнаграждението е съответен на правната и фактическа сложност на делото.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. Ц. М., ЕГН [ЕГН] - ЗППАМ № 26-4332-002806/08.06.26г. по чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП, издадена от Е. Б. - мл автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която временно е отнето СУМПС на М., който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
ОСЪЖДА СДВР да заплати на И. Ц. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 505,11 евро, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.